

«La riquesa que et dóna viure en llocs diferents no s'aprèn enlloc»

Viatgem a la capital de Qatar per conèixer la Vanesa Servent, una poblatana que va decidir acompanyar la seva parella a Doha a entrenar un equip d'handbol

Diu que és curiosa i que viatjar enganxa i potser per això, la Vanesa Servent (la Pobla de Segur, 1980) abans de marxar a Qatar, el setembre del 2015, ja havia viscut en diferents països europeus. Doha, però, és un lloc ben diferent als que estava acostumada i reconeix que se n'hi va anar sent conscient que no en sabia gran cosa, ni de la ciutat ni del país. Un any i mig després, diu que ha desmentit un bon sarpat de tòpics però que encara no s'ha pogut acostumar a la calor, ella que havia viscut de la neu tants anys...

Què et va portar a Qatar?

A la meua parella, que és entrenador d'handbol, li van fer una oferta de feina allà, ens va semblar que era interessant i com que vam veure que els dos ho podíem compaginar vam decidir marxar. Cal dir que ens en vam anar per la feina, no pas pel país.

Què et feia més respecte?

He de dir que en un principi era un país molt desconegut, perquè no era un dels llocs on m'havia plantejat marxar, sobretot per tot el que sentim aquí. Hi vaig anar amb molt respecte perquè la gent t'ho ven com un lloc que és difícil per una dona, et diuen que són molt radicals, que potser tindràs dificultats per adaptar-te... El principal problema és que no saps gaires coses.

I un cop vas arribar, vas confirmar o desmentir els tòpics?

Ho deixaria amb un *fifty-fifty*, n'he desmentit molts però n'he comprovat d'altres que em fan valorar

si m'hi he de quedar o no.

Quines són les que no et farien quedar?

Sobretot, pel que fa a la feina, que és un país on hi ha moltes oportunitats, però a nivell de *management* encara els queda molt per aprendre i, per això, treballar amb ells es fa difícil. És un lloc que s'ha començat a construir des de fa uns 30 anys i això fa que hagin importat molt coneixement, diria que tenen els millors del món, però les decisions finals sempre les ha de prendre un catarí i, de vegades, això és un problema.

Si parlem de feina, en quines condicions es treballa al país?

Abans de marxar, i encara ara, havia sentit a parlar molt de l'esclavitud moderna a Qatar però quan ets al país ho veus diferent. Veus que hi ha molta gent treballant per un sou miserios, però cal dir que no entres al país si no tens una feina i això significa que tens un patrocinador que et proporciona allotjament i manutenció, per tant ningú viu al carrer. Òbviament, tenen unes condicions laborals que per nosaltres no són acceptables perquè treballen moltes hores cobrant poc i vivint amuntegats però quan parles amb ells t'expliquen que ho fan perquè treballant entre cinc i sis anys solucionaran la vida de la seva família. La majoria vénen d'Índia, Sri Lanka, Nepal, Pakistan i Filipines. La resta de treballadors qualificats que són majoritàriament d'Europa i Estats Units estan molt ben valorats pels coneixements que aporten, tenen una qualitat de vida molt bona i sous més alts que els dels seus països d'origen.

I els catarís, com viuen?

Potser hi ha alguna excepció, però cal dir que la majoria són de classe alta, de fet, es pot dir que són la societat del consum, viuen entre casa i el centre comercial o els bons restaurants. Hi ha molts "empresaris", entre cometes, perquè tota empresa que s'instal·la al país ha de tenir un 51% de titularitat catarí, tot i que en la majoria dels casos aquests només participin de la repartició de dividends i gairebé mai de la feina a fer. Així que es pot dir que tenen unes feines prou relaxades, els que treballen, i no n'hi ha cap a l'atur, ja que el país no en té, d'aturats, perquè o ets nacional o entres amb feina. A més, tot catarí té una assignació de per vida, pel simple fet de ser-ho i com més es forma més alta és la quantitat de diners que rep.

D'on l'importen, el coneixement?

Per sectors no t'ho sabria dir gaire, però fan recerca d'on són els millors i els porten al país. Per exemple, a Doha hi ha molt terreny guanyat al mar i per això molts enginyers són holandesos. Si volen crear universitats, busquen quines són les millors i en fan sucursals, amb l'objectiu de convertir-se en el punt de referència del coneixement d'Orient Mitjà.

Què hi fas a Doha?

Tutories personals d'anglès a famílies catarís perquè cada cop volen tenir un nivell més alt. Seria com unes classes particulars però una mica diferents.

Quin nivell volen assolir d'anglès?

La cosa és que el país viu en anglès perquè ells només són el 10% de la població. Tot i que no perden l'àrab tenen molt clar que l'anglès mou el món i per això volen assolir tan nivell com sigui possible.

Com és la relació amb les famílies?

La realitat és que no s'acostuma a entaular relacions personals. Tot i això, el fet de moure'm per les cases ha fet que els pugui conèixer més que gent que fa més temps que jo que és al país.

Personalment, sempre m'han tractat amb molt respecte, sense estar al seu nivell, perquè els dónes alguna cosa que ells no tenen.

La temporada passada l'equip del Toni va guanyar totes les competicions. Foto: Vanesa Servent

Com a dona, com t'hi has trobat?

He de dir que és un país molt obert perquè han tingut la necessitat de ser-ho i que no té res a veure, per exemple, amb Aràbia Saudita. Diria que des que sóc a Doha aquesta és una de les coses que he desmentit més. Bé, has de tenir clar que tens un valor diferent al d'un home però a nivell professional et respecten i et valoren. Potser una de les coses que he hagut de reprimir més és ser efusiva, una cosa cultural que pot ser una falta de respecte: no saludar, ser més mesurada... en definitiva, deixar que donin ells el primer pas.

No és la primera vegada que vius fora, no?

He estat vivint a Anglaterra, a Noruega, Holanda i a Àustria.

Quina diferència hi has trobat entre els països europeus i Qatar?

Que a Europa trobes el clima diferent, la llengua... però mai m'havia plantejat que havia de vigilar el que deia. Qatar és un país on ho volen tenir tot molt controlat: per entrar i sortir del país has de demanar permís al teu patrocinador, has d'anar sempre amb el DNI a sobre perquè te'l puguin escanejar quan entres als hotels (on se serveix alcohol)... I tota aquesta informació la faciliten al teu patrocinador, que pot saber tot el que has fet. Que tinguin tan poder sobre tu em fa molt respecte, és una de les coses que segurament més em costen.

En un país tan diferent, com és el teu dia a dia?

Doncs molt més relaxat que a Barcelona, on era cap d'estudis d'una escola. Ja sabem com és la vida a la capital, sempre amb pressa, les distàncies, quadrar feines i horaris... en canvi a Doha és molt més calmat. No m'he de llevar gaire aviat, vaig a fer les hores de classe, algun dia en faig sis, d'altres cap, dinem a casa tranquil·lament, podem baixar a la piscina, al gimnàs o a la platja que tenim a la torre on vivim, lleigeixo molt, tenim temps per fer esport... Diria que com a parella hi hem guanyat, passem més hores junts.

I si no fas classe?

Durant el dia lleigeixo, penso que feia anys que no havia llegit tant! I ara també m'he decidit a recuperar el francès i l'alemany perquè amb l'àrab he desistit. Als entrenaments no hi vaig perquè que hi hagi una dona no els fa gràcia però sí que vaig als partits, que són l'única, ja no només de dona, sinó de gent en general. Una curiositat del país és que la gent no va als esdeveniments esportius perquè tenen molt poca cultura d'esport. Llavors quan hi ha finals omplen els estadis amb els treballadors de l'obra: els paguen, els posen una camisa i els diuen què han de fer, tot un espectacle perquè els 15 primers minuts mai saben a qui han d'animar.

Com és la vida social?

Doncs com que la majoria de companys del Toni són àrabs se'ns fa complicat fer coses amb ells perquè no estan acostumats a les celebracions com fem nosaltres. Llavors fem grupet amb la gent que està com nosaltres, que normalment són americans o europeus, la veritat és que l'oci està bastant segregat. A més, l'oferta tampoc és gaire gran, i per això acostumem a anar a sopar en algun hotel perquè la vida de carrer és gairebé inexistent, no hi ha costum de passejar i parar a fer un beure, sobretot perquè d'abril a novembre fa massa calor. En definitiva, la vida social a Qatar és centre comercial, hotel i casa.

Pretens quedar-t'hi?

No, amb moltes majúscules i moltes exclamacions!

Així doncs teniu data de caducitat?

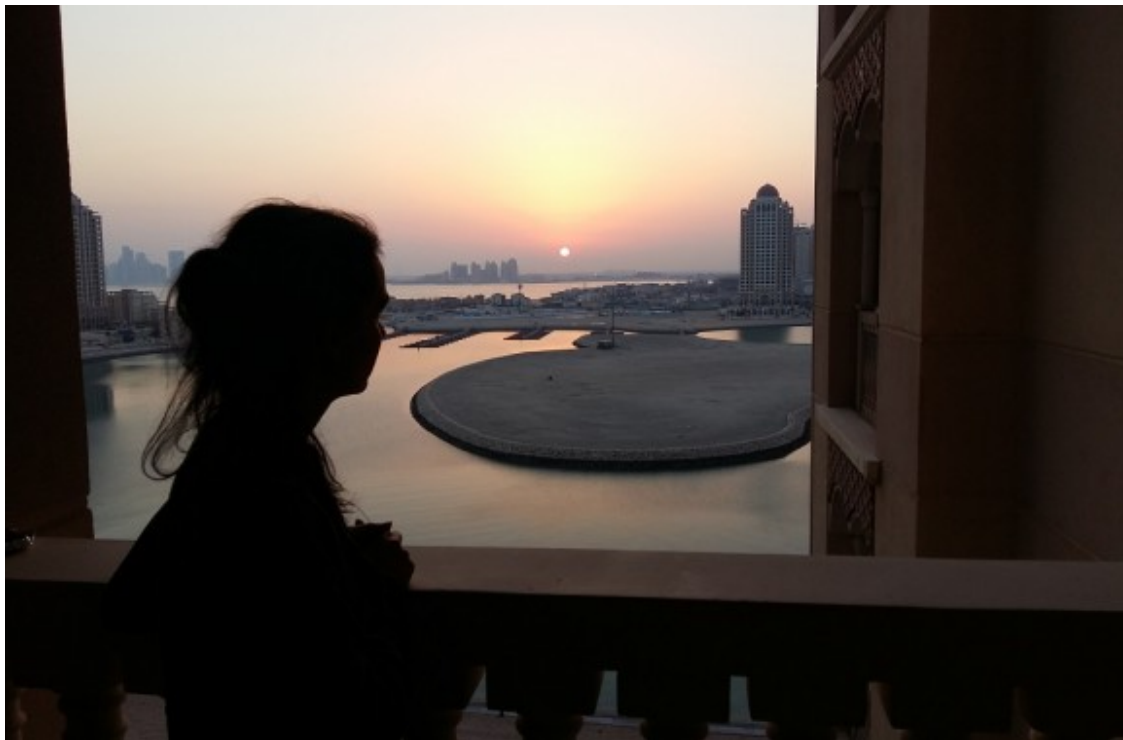
És una data que va d'acord amb els contractes del Toni perquè jo a nivell professional em guanyo bé la vida, però hi som per la seva feina i, per això, quan ell pensi que l'etapa s'ha acabat, marxarem. De moment no ens hem posat un límit perquè els dos sabem que no ens hi volem quedar però a tot estirar ens hi quedem dos anys més.

Us va costar de dir que sí?

Diria que no va ser gaire difícil. El Toni necessitava fer aquest pas, perquè no havia viscut mai fora, i jo m'hi vaig adaptar sense problemes. Penso que la cosa que em va costar més va ser mentalitzar-me que me n'anava al desert, jo havia viscut de la neu tants anys...

Què hi feies al món de l'esquí?

Vaig començar a esquiar de petita i de més gran vaig fer de professora molts anys a Port Ainé. Després a Noruega i a Holanda vaig estar treballant en clubs d'esquí i portant equips holandesos a Àustria, feia d'entrenadora per Europa. I penso que tots aquests anys influeixen en què adaptar-me a Qatar m'hagi costat, perquè són les antípodes del que havia viscut fins ara.

Posta de sol a Doha des de casa la Vanesa i el Toni. Foto: Vanesa Servent

Podries fer el que fas al Pallars?

Com que sóc mestra i llicenciada en ciències de l'esport (INEF) sí que podria treballar al Pallars, però això que faig ara, guanyar-me la vida amb les tutories personals no ho podria fer.

A què has renunciat per estar fora, a part de la neu i el fred?

A la família, els amics... però no diria que és una renúncia perquè ja fa temps que visc fora. Més aviat diria que he renunciat a una seguretat, a un tipus de vida estable, a un futur molt planificat... voler viure experiències implica un risc que s'ha d'assumir.

Et penedeixes d'haver marxat?

Mai i, de fet, crec que va ser la millor decisió que vaig prendre la primera vegada que vaig marxar a Anglaterra, amb 17 anys. Penso que cada lloc on vius et fa fer un pas endavant en moltes coses, cada cop tens més recursos i la riquesa que et dona viure en llocs diferents no s'aprèn ni a la universitat ni enlloc. Admeto que pot arribar a enganxar i que segueixo tenint molta curiositat i que, tot i que m'encanta el Pallars, sé que no sortir d'aquí no seria la meva manera de viure.

Com veus el Pallars des de fora?

Amb molta enyorança perquè hi he passat molts bons moments, també com un lloc privilegiat per viure perquè és un privilegi poder-se quedar. Penso que hi ha molts llocs bonics al món però cap ho és tan com casa teva.

Què trobes a faltar?

La natura i tenir sempre coses a fer sense haver-te de gastar un duro.

Quants cops tornes?

Dues vegades a l'any, però si tingués possibilitat, econòmicament parlant, vindria més sovint.

Havies portat als teus amics de fora aquí?

Sí, i la majoria de la gent no tenia ni idea d'on era.

I un cop hi vénen, què canvia?

Es queden sorpresos perquè mai s'haurien esperat que hi hagués tanta natura i que la gent els rebés tan bé.

Com vendries el Pallars als de fora?

Jo estic molt enamorada del lloc d'on vinc i per això sempre ho veng amb molta passió. Veng, sobretot, la natura, la gastronomia i la tranquil·litat. Penso que és un lloc on descobrir una manera de viure que no té res a veure amb la marca Espanya. En definitiva, una zona privilegiada.

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

A través de ràdio mama i també a través d'Internet.

Quina referència dones quan et diuen d'on ets?

Sincerament, dic de Barcelona. M'agradaria dir una altra cosa però al llarg dels anys he comprovat que és més fàcil fer-ho així i, a partir d'allà, especificar una mica més.

Et veus tornant?

Sí, però en un futur bastant llunyà. M'agradaria molt però no ho veig una cosa a curt termini.

Què necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Jo crec que no s'acabarà perquè això voldria dir que el Pallars ja no seria el mateix. Crec que, d'una banda, es perdria l'essència i, de l'altra, penso que la transformació és una utopia perquè el Pallars no pot créixer tant com una ciutat. Pel que fa als negocis, sembla que l'única solució és l'emprenedoria i l'explotació turística sostenible. L'ideal potser seria que es pogués posar en valor el territori i que la producció agrícola i ramadera tornés a prendre protagonisme per posar al Pallars com a punt de referència de productes de qualitat, que el jovent es pogués quedar per viure del que el territori pot oferir i no intentar transformar-lo en el que no és. Però de moment les polítiques i la societat no semblen anar en aquesta direcció.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

Brossat

Una paraula pallaresa que mantens:

Fargar

Un indret del Pallars:

El cap de Camporan

Un pallarès il·lustre:

Pep Coll

Un record:

Els meus anys a Port Ainé

El que més t'agrada:

La puresa de l'aigua, l'aire i el paisatge

El que menys:

Que els que ens governen no vegin el potencial de les nostres comarques

Un amic:

Els que mai veus però sempre hi són

Un/a professor/a:

El senyor Guixa i tieta Seix

Una festa major:

La d'Erinyà, als bons temps